

MEN'S GILLETTE, STORY

BLADEFREGA

MEN'S GILLETTE, STORY

THE FAMILY · 07

Djöflastrákurinn.

„Enzo,“ sagði móðir mín við föður minn, „við verðum að setja hann í heimavistarskóla.

Ég ræð ekki lengur við Nando.

Það er ómögulegt að hafa stjórn á honum.

Það sem verra er, hann er óútreiknanlegur.“

Hún þagnaði andartak.

„Veistu hvað hann gerði í dag?“

„Nei. Segðu mér.“

„Hann var með mér í búðinni og, án þess að ég tæki eftir því, hurfu stóru skærin.

Þau sem ég nota til að klippa efni.

Þrjátíu metra efnisstrangana.

Ég þurfti að nota varaskærin.

Ég leitaði í næstum klukkutíma.

Svo sá ég hann koma til baka.

Rólegan.

Brosandi.

Með skærin í hendinni.“

Faðir minn leit upp.

„Hvar hafði hann verið?“

„Á barnum.“

„Að gera hvað?“

„Sonur okkar er fimm ára, Enzo.“

Þú ert faðir hans.

Reyndu að axla einhverja ábyrgð í stað þess að hlæja eins og hálfviti.

Ég hef áhyggjur.

Hvað verður um hann?“

Móðir mín var hrædd.

Þegar ég kom til baka var ég þó ekki einn.

Rocco Pizzimenti, eigandi Orfeo-barsins, kom með mér.

Hann hló svo mikið að hann gat varla staðið.

Rocco hafði, að eigin sögn, oft gaman af því að kalla mig kokkál.

Þennan eftirmiðdag hafði ég ákveðið að gera út um málið.

„Veistu hvað hann gerði?“ sagði Rocco.

„Hann kom á barinn með þessi skæri.“

Til að skera mig á háls.

Ég hélt mér í fjarlægð og hélt áfram að gera grín að honum.

Allur staðurinn hló.

En hann gafst ekki upp.

Á endanum þurfti að draga hann í burtu.“

Faðir minn hló.

Rocco hló.

Viðskiptavinirnir hlógu.

Ég hló ekki.

Að lokum hætti Rocco að kalla mig kokkál.

Það var þá sem hann skildi að ég var ekki beinlínis það sem hann bjóst við.

Móðir mín hafði komist að þeirri niðurstöðu miklu fyrr.

Morguninn eftir fór hún með mig beint í heimavistarskólann.

Systurnar í reglu heilags Vinsentíusar.

Hún greiddi innritunargjaldið og skólagjöld ársins í einni greiðslu.

Trygging.

Gegn því að ég kæmi heim innan fjörutíu og átta klukkustunda.

Hún gerði líka einkasamkomulag við abbadísina um meðferðina á mér í framtíðinni.

Faðir minn var sölumaður.

Abbadísinn var frá Napólí.

Þegar ég lít til baka skýrir samsetningin – sölumaður sem faðir og napólísk abbadís – nánast allt sem á eftir fór.

Án þess að vekja mikla athygli sá faðir minn líka til þess að klaustrið fengi stöðugt framboð af kynningarefni frá Gillette.

Einkum plastpoka.

Fimm hundruð kassa.

Á þeim árum voru þeir gulls ígildi.

Erfitt að fá þá.

Dýrir.

Ómissandi.

Systurnar elskuðu þá.

Alltaf þegar birgðirnar fóru að þverra hringdi síminn.

Abbadísín Maria Franca frá Forcella.

„Herra Frega, kannski gætir þú litið inn og heilsað upp á okkur.“

Það var þá sem ég lærði mikilvægan greinarmun.

Til var andleg kveðja.

Og til var félagsleg kveðja.

Dag einn hringdi sölustjórinn, Raffaele Di Tullio, heim og spurði eftir föður mínum.

Því miður fyrir hann náði hann í hann.

„Frega, góðan daginn. Hvernig hefurðu það?“

„Vel, Dottore. Takk. En þetta er ekki kurteisissímtal.

Segðu mér.“

„Í höfuðstöðvunum erum við öll forvitni.

Okkur langar að skilja hvernig einum sölumanni tókst að nota þrjátíu prósent af öllu kynningarefni sem dreift var um alla Ítalíu.

Hrein forvitni.

Ekkert meira.

Við afhentum þér næstum þrjátíu og tvö bretti af plastpokum.

Okkur leikur forvitni á að vita hvernig viðskiptin ganga.

Ekki Gillette-viðskiptin.

Plastpokaviðskiptin.

Ertu að selja þá?

Græða á þeim?

Eða viltu kannski útskýra hvað nákvæmlega er að gerast?“

Faðir minn hikaði ekki.

„Ég er að hjálpa Vatíkaninu.

Það hefur takmörkuð úrræði.

Engin fjárráð.

Systurnar í reglu heilags Vinsentíusar í Reggio Calabria, þar sem sonur minn elst upp, báðu um smávægilegt samstarf í líknarstarfi sínu.

Eins og þú kenndir mér, Dottore, hef ég ekki auglýst framtakið.

Ég veit að þú vilt að svona hlutir séu gerðir í kyrrþey.

Engar auglýsingar.

Gillette-leiðin.“

Þögn.

Löng þögn.

Loks:

„Gott og vel, Frega.

Ég sendi meira efni.“

Í átta ár keyptu systurnar aldrei einn einasta plastpoka.

Ein spurning er enn ósvöruð.

Hvað ef þær hefðu breytt þessu öllu í viðskipti?

Þær voru nunnur.

En þær voru líka konur.

Enginn rannsakaði málið.

Á fyrstu mánuðunum í heimavistarskólanum urðu að minnsta kosti þrjú atvik sem systrunum þóttu mjög truflandi.

Mér fannst þau fullkomlega eðlileg.

Hið fyrsta átti sér stað í feluleik.

Alltaf þegar við lékum okkur endaði ég óhjákvæmilega inni í einkaherbergjum systranna.

Ég var forvitinn.

Mig langaði að sjá hvernig nunnur litu út án slörsins.

Mesta uppgötvun mín var systir sem hafði verið rökuð nánast inn að hársverði.

Eftir það hófst hver leit á sömu viðvöruninni.

„Leitið alls staðar.

Þessi djöfull gæti verið að fela sig hvar sem er.“

Ég var orðinn martröð þeirra.

Tilfinningin var fullkomlega gagnkvæm.

Annað atvikið átti sér stað við morgunmessuna.

Á hverjum degi klukkan hálfellefu stilltu börnin sér upp í röð þegar þau gengu út úr kapellunni.

Ein systirin rétti fram talnabandið sitt og spurði einfaldrar spurningar.

„Hver er máttugasta vera á jörðinni?“

Allir gáfu viðurkennda svarið.

„Jesús Kristur.“

Svo kysstu þau talnabandið.

Einn morguninn gerði ég smávægilega breytingu á athöfninni.

Í stað þess að kyssa talnabandið kyssti ég kufl systurinnar.

Svo sagði ég:

„Pabbi segir að konur séu máttugri en Guð.“

Viðbrögðin létu ekki á sér standa.

Foreldrar mínir voru kallaðir á fund fyrir hádegismat.

Stofnunin vildi losna við djöfulinn.

Nægilega rausnarleg ávísun breytti synd í áhyggjur.

Áhyggjurnar hurfu ótrúlega fljótt.

Á ávísuninni voru sex núll.

Gömlu ítölsku lírurnar voru mjög sannfærandi.

Árin liðu rómantískt undir vernd sakleysisins.

Kökuhátíðir voru einfaldlega tækifæri til að borða ókeypis.

Leikhúsið var tækifæri til að segja sannleikann.

Alltaf þegar ég lék prins tilkynnti ég áhorfendum að ekki ætti að kyssa prinsessuna því hún væri ljót og með andfýlu.

Kennararnir voru því ósammála.

Að lokum kom að fimmta bekk.

Síðan lokaprófinu.

Einn prófdómaranna lét einkahugsun sleppa út í almannarými.

„Loksins.

Nú losnum við við hann.“

Allt virtist útkljáð.

Allt virtist búið.

Ég beið í þrjátíu ár.

Síðan sneri ég aftur.

Ég lagði inn pöntun á Gillette-rakvélarblöðum.

Greiðsla fyrir fram.

Enginn spurði nokkurn tíma hvernig slíkt hefði orðið mögulegt.

Sextíu og eitt ár eru liðin.

Enn í dag eru spurningar eftir.

Nýlega leit dóttir mín á mig og sagði:

„Afsakaðu, Nando.

Ég kalla þig ekki pabba.

En hver í andskotenum ert þú?“

Ah.

Ahahahah.

Ferdinando Frega
Gillette Man ✂